

byttet af Statsbanedriften, kommer Flertallet endog til det Resultat, at det virkelige Udbytte i Løbet af de sidste 5 Aar gennemsnitlig kun har været $\frac{3}{5}$ 0/0. Hvorvidt denne Beregning er holdbar, skal jeg lade staa hen. Men den vidner i alt Fald om, at i Landstinget er der et Flertal, som ikke nærer Beundring for det finansielle Resultat af Statsbanedriften, og der er jo da ogsaa netop der kommet en Række til Dels meget stærke Angreb frem mod Banernes økonomiske Administration. Vende vi os dernæst til Publikum og spørge, om det er synderlig tilfreds med Jærnbanen, maa man sikkert ogsaa sige nej: Jeg vil ikke tale om Fordringerne om stadig lavere Takster, thi det er jo en Ting, som Administrationen som saadan i og for sig ikke staar inde for. Men hvad de rejsende angaar, lyder der, hver Gang Forholdene paa vore Baner sammenlignes med Udlandets, en ustandselig Række af Klager over Mangler i Henseende til Togenes Bekvemmelighed, deres Hurtighed og deres Regelmæssighed. Og hvad angaar Godstrafikken, ere de Klager, der fremkomme fra de forretningsdrivende, ganske utallige. Naar der blot er nogen Lejlighed dertil, bliver man tagen i Knaphullet af en Forretningsmand, der har at anke over dette eller hint ved Statsbanerne, og som spørger, om det dog ikke er muligt at gøre noget for at raade Bod derpaa. Og vil man endelig vide, hvorvidt Budgettets Optagelse paa Finansloven har været til synderlig Tilfredsstillelse for Folketinget eller for Rigsdagen, ser jeg ikke rettere, end at man ogsaa her maa sige nej. Vi foreslaa hvert Aar i Finansudvalget nogle smaa Reduktioner; men jeg er ikke bleven træt af at fremhæve, at Betydningen af den Kritik, som Finansudvalget er i Stand til at udøve over for Statsbanernes Budget, er praktisk set saa godt som fuldstændig Nul. Om Statsbanernes Budget slet ikke var optaget paa Finansloven, vilde Forholdet for saa vidt stille sig ganske, som det stiller sig nu. Den reelle Betydning af Optagelsen paa Finansloven er snarest tværtimod den at tjene til Dækning for Administrationen. Thi nu kan man henvise til, at Rigsdagen har Adgang til at øve sin Indflydelse, og naar Rigs-

dagen sanktionerer det hele, har Administrationen for saa vidt Ryggen fri. — Alt i alt maa man da ubetinget sige, at nogen Tilfredshed med vore Jærnbaneforhold er ikke at finde. Men hvem skal man saa rette Kritikken imod? Ja, der er først og fremmest Generaldirektøren for Statsbanerne. Ifølge Statsbaneloven er det ham, der leder Driften, og det ligger da lige for og er saa nemt at slaa til ham. Men det vil ofte vise sig, at ved en lang og fortsat Række af slige Angreb bliver Virkningen ofte den modsatte af den, der var tilsigtet. Hvis der virkelig er store Mangler at rette, saa kræves dertil en energisk Indgriben, en kraftig Haand, en stærk Autoritet. Der kræves en Mand, som er stærk ikke blot ved sin Personlighed, men tillige ved at være støttet i Ryggen, støttet af Regeringen, af Rigsdagen, af den offentlige Mening. Men hvis en lang Række af fortsatte Angreb svækker en Mands Stilling, saa svækkes ogsaa hans Evne til at gribe ind og rette det, der skal rettes. Med hver Dag bliver han mindre i Stand til at gøre det, fordi hans Stilling undergraves. Maaske vil man sige, at den rette Mand ikke er sat paa den rette Plads. Ja, sligt kan der jo altid tvistes om. For mit Vedkommende har jeg det Indtryk, at den Mand, som valgtes, var den dygtigste, der fandtes. Og hvis man tror at kunne finde nogen anden og bedre, ved hvilke Midler vil man da lokke ham? Er det ved den høje Løn? Den er dog ringere end den, som gives mangan jævn Direktør for et ganske almindeligt Aktieselskab. For at raade Bod paa den forholdsvis ringe Gage, der dog gerne plejer at nævnes som den fedeste Bid, der tænkes kan, har man ladet ham forene Stillingen som Overingeniør med Generaldirektørposten. Han er derved bleven bragt i en skæv Stilling, derom er der ingen Tvivl. Ved atter at angribes ogsaa fra denne Side svækkes yderligere hans Autoritet, og man gør ham det stadig mere vanskeligt at gennemføre de indgribende Forbedringer, som der maatte trænges til. Men i øvrigt er Generaldirektøren jo ikke den øverste. Over ham staa atter andre, saaledes vel til Dels de ministerielle Embedsmænd. Nu tør man vel nok sige uden derved at forklejne nogen anden, at af alle Embedsmænd er der ingen, der er